

Arrest

nr. 250 463 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Iraans staatsburger en etnische Pers. U bent geboren op (...) en afkomstig uit Rasht in de provincie Gilan. U woonde de laatste vijftien jaar op hetzelfde adres in Rasht. U woonde in Iran samen met uw ouders en zus. Uw broer woonde ook in Rasht, maar op een ander adres. U bent een sjiitisch moslim van geboorte. U ging in Iran vaak samen klimmen met uw vriend I. (...) die u al vijf à zes jaar kende. Ongeveer negen maanden voor uw definitief vertrek uit Iran gaf I. (...) u tijdens zo een klimtocht een interessant boek zijnde The Four Books of Florence Scovel Shinn. Nadat u het boek had gelezen en er met I. (...) over sprak had u nog enkele vragen over het boek. I. (...) beantwoordde uw vragen, maar stelde ook voor om naar een plek te gaan waar mensen uw vragen nog beter konden beantwoorden. U kwam zodoende te weten dat I. (...) een bekeerd christen was en hij introduceerde u in de Evangelische huiskerk van ene K. (...). Sinds ongeveer zeven à acht maanden voor uw vertrek uit

Iran begon u naar deze huiskerk in Khomam te gaan. U ging elke week op zondagnamiddag samen met I. (...) naar de huiskerk die om en bij de acht vaste kerkleden telde. Op 19/01/1397 (Iraanse kalender; zijnde 8 april 2018 in de Gregoriaanse kalender) besloot u zich te bekeren buiten medeweten van uw familie. Ongeveer drie à vier maanden voor uw vertrek uit Iran werd u door I. (...) opgebeld. Hij vertelde u dat K. (...) gearresteerd was door de Iraanse autoriteiten en dat de locatie van de huiskerk door hen gekend was. I. (...) raadde u aan om niet van uw werk naar huis terug te keren en uw gsm uit te zetten. U volgde zijn raad op en trok naar de hut en boomgaard van uw ouders om er onder te duiken. Twee dagen na het telefoontje van I. (...) kwam uw broer u opzoeken in uw schuilplek. Hij wist u te melden dat de Iraanse inlichtingendienst Ettelaat (ministerie van informatie) een huiszoeking had uitgevoerd in uw ouderlijk huis. Enkel uw moeder was thuis die dag en de Ettelaat zei haar dat ze op zoek waren naar u en dat ze wisten dat u christelijke lessen volgde die tegen de islam indruisen. Door dit voorval was uw familie op de hoogte gekomen van uw bekering. Enige tijd later kwam uw broer opnieuw naar de boomgaard met dezelfde boodschap, namelijk dat de Ettelaat een tweede maal langs uw ouderlijke huis waren gepasseerd. Uw broer vond dat de situatie te onveilig werd en hij regelde een smokkelaar om u het land uit te krijgen. U verliet Iran op 5/06/1397 (Iraanse kalender; zijnde 27 augustus 2018 in de Gregoriaanse kalender) met uw authentiek paspoort en een toeristenvisum voor Italië. Eenmaal in Italië aangekomen vroeg de smokkelaar om uw paspoort aan hem af te geven omdat het anders voor u niet veilig zou zijn. U verbleef tien dagen in Italië en de smokkelaar kocht u een busticket om verder te reizen. U vroeg uw paspoort terug maar de smokkelaar zei dat u het niet meer nodig zou hebben. Zo reisde u verder per bus naar Oostenrijk waar u meer dan drie maanden in een opvangcentrum verbleef en een verzoek om internationale bescherming indiende op 3 september 2018. De Oostenrijkse autoriteiten wilden u aanvankelijk terug naar Italië sturen maar dat mislukte. U verliet vervolgens Oostenrijk en wilde graag het Verenigde Koninkrijk bereiken. U reisde via Duitsland naar België waar u 28 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij een terugkeer naar Iran vreest u de doodstraf te riskeren wegens apostasie. In België frequenteerde u de Protestantse Evangelische Kerk te Aarlen en bent u er op 9 juni 2019 gedoopt. Tevens post u christelijke boodschappen op facebook.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw legerkaart, tien foto's van uw doopsel en activiteiten voor de kerk te Aarlen, een attest van de kerk te Aarlen d.d. 17/06/2019, een brochure van de Aarlense kerk over uw doopsel d.d. 09/06/2019, een afdruk van uw Facebook-profiel en een usb-stick met nog eens drie video's en drie foto's van uw doopsel en de daarbij horende kerkdienst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Zo dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

U verklaart dat u de echte God leerde kennen in het Christendom en dat u de rust via het Christendom leerde kennen (CGVS p. 14). Het Christendom is rust en liefde. U slaagt er echter niet in de onrust in uw leven voor uw bekering te concretiseren. Integendeel, u vervalt in algemeenheden als 'ik groeide op in een islamitisch land en familie, die god die ik daar leerde kennen is de god van oorlog, moord en ruzie. Dat er in de islam geen geluk of vrede is, wijt u aan het feit dat de islam verschillende dingen oplegt of

juist verbiedt. De enige rituelen die u terug vindt in de islam zijn: uzelf pijn doen met een mes of u zelf slaan voor de profeet. In 30 jaar tijd zou u niets moois gezien hebben in de islam (CGVS p. 14-15). Dit is weinig ernstig. Er kan niet aangenomen worden dat u, die als moslim opgroeide, leefde onder de moslims en wiens ouders, vrienden en kennissen moslims zijn, de islam enkel met geweld en onrust associeert. Gevraagd waarom u zich terug tot een godsdienst wende terwijl u geen voldoening vond in de islam omwille van de Godsfiguur aldaar verviel u opnieuw in algemeenheden als 'Christendom wordt niet alleen als godsdienst gezien maar ook als manier van goed leven, ik heb God hier gekend, de rust die ik in mij had leerde ik via het christendom kennen, ik gaf het Christendom gewoon een kans' (CGVS p. 14-15). Enige diepgang in de reden waarom u zich, in een islamitisch land waar een bekering tot het Christendom niet getolereerd wordt, bekeerde werd in uw verklaringen niet teruggevonden.

Dat er aan uw bekering geen geloof kan worden gehecht blijkt voorts uit uw zeer ontoereikende kennis over de christelijke geloofspraktijk. Niettegenstaande u beweerde in Iran gedurende een zeven a achttal maanden wekelijks naar de kerk te zijn geweest en u in België gedurende zes a zeven maanden wekelijks naar de kerk ging en u, nadat u veranderde van opvangcentrum nog tweewekelijks naar de kerk ging en u tevens gedoopt bent is uw kennis omtrent uw religie waartoe u beweert bekeerd te zijn ondermaats. Zo kan u niet bepalen wanneer Pasen (ongeveer) valt, nochtans één van de allerbelangrijkste feestdagen op de christelijke kalender (CGVS p.13). Uw verweer dat u niet weet wanneer Pasen wordt gevierd omdat u door de corona-maatregelen niet in de kerk aanwezig kon zijn, brengt uiteraard geen zoden aan de dijk (CGVS p.13). Er mag van u als nieuwgeboren christen toch verwacht worden dat u weet wanneer men de Verrijzenis van Jezus Christus viert. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat u zich volgens uw verklaringen zou hebben bekeerd op 19/01/1397 (Iraanse kalender; zijnde 8 april 2018 in de Gregoriaanse kalender) (CGVS p.13). Zoals uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd blijkt, viel 8 april 2018 precies een week nadat Pasen werd gevierd. In die zin mag men toch ook verwachten dat u Pasen kan oriënteren op de kalender gezien uw persoonlijke band met deze feestdag. Wanneer Hemelvaartsdag valt is u eveneens onbekend. U maakt tot twee keer toe een foute inschatting. Wanneer u gevraagd wordt naar welk stuk van de Bijbel u het meest aanspreekt en waarom, spreekt u over een stuk waarin staat hoe men anderen moet helpen en dat je linkerhand niet moet weten dat je rechterhand armen helpt (CGVS p.21). Maar in welk deel van de Bijbel u dat heeft gelezen of wat u dan precies zo mooi vindt aan dit stuk kan u niet vertellen (CGVS p.21). Uw stelling dat u van alles geniet als u leest kan niets bijbrengen (CGVS p.21). Gevraagd naar de parabels van de verloren zoon, de dwaze rijke, of de twee schuldenaars (CGVS p.21-22). Op de vraag of Jezus Christus ooit in Egypte was diende u het antwoord schuldig te blijven. Of Jezus en Herodes elkaar ooit fysiek hebben ontmoet, is u eveneens onbekend (CGVS p.21-22). Meer nog, u verklaarde dat Herodes Jezus wou gaan aanbidden (terwijl Herodes Jezus wou doden). Ondanks dat u verklaart de Openbaring te hebben gelezen kan u toch geen enkele droom navertellen (CGVS p.23). Hetzelfde dient gezegd van uw verklaringen over de brieven aan de Corinthiërs (CGVS p.22). U heeft erover gelezen zo zegt u, maar u kan er vreemd genoeg niets over vertellen (CGVS p.22). Dit is des te eigenaardiger daar u zelf nog maar recent, namelijk op 20 juni 2020, op uw facebookpagina net een stuk uit de Corinthiërs heeft gepost (zie administratief dossier). Verder bent u opnieuw tweemaal incorrect als u beweert dat de apostel Johannes voordien arts was van beroep en dat hij de broer was van Andreas (CGVS p.22-23) (Johannes was een visser en de broer van Jacobus). Dit is te meer bevreemdend aangezien u eerder verklaarde tot de dag voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS net het boek van Jakob te hebben gelezen.

Niet alleen uw kennis over de christelijke geloofspraktijk is ontoereikend. Ook uw kennis over I. (...), de belangrijkste persoon uit uw bekeringsverhaal, namelijk de persoon die u overtuigd heeft u te bekeren tot het christendom is ontoereikend. Niettegenstaande u reeds 5-6 jaar bevriend was met I. (...) is het erg merkwaardig dat u tot op het moment dat I. (...) u zonder aanwijsbare reden een boek geïnspireerd op het christendom gaf, niet wist dat hij reeds bekeerd was tot het christendom. Voorts kon u niet aangeven sinds wanneer I. (...) bekeerd is, zelfs niet bij benadering (CGVS p.10). U zou het hem zelfs nooit gevraagd hebben. Aangezien I. (...) u in kennis zou hebben gebracht met het christendom zou enige interesse in zijn bekering en hoe hij daarmee omging, op zijn plaats zijn. Verder kon u ook niet vertellen hoe I. (...) de verantwoordelijke van de huiskerk, K. (...), kende of hoe lang ze elkaar al kenden (CGVS p.11-12). Niet alleen over I. (...) zijn bekeringstraject kon u weinig vertellen. Ook op de vraag wanneer K. (...) en de andere kerkgangers bekeerd waren en/of zij geboren christenen waren diende u het antwoord schuldig te blijven (CGVS p. 18-19)

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u uw bekering tot het christendom zowel in Iran als in België totaal niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u naar aanleiding van uw beweerde bekering in Iran zou gekend hebben.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas blijkt uit de vaststelling dat u bijzonder slecht geïnformeerd bent omtrent enkele aspecten die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas. Zo is het erg opmerkelijk dat u niet kan bepalen wanneer de Ettelaat voor een tweede keer bij uw ouders

langskwam (CGVS p.16-17). Nochtans kwam uw broer, net zoals de eerste keer, u dit nieuws in eigen persoon brengen (CGVS p.17). Dat u toen zoveel stress had dat u het niet meer weet is geen verklaring voor uw onwetendheid (CGVS p.17). U had inmiddels deze informatie makkelijk kunnen verkrijgen via uw familie met wie u nog in contact staat (CGVS p.4).

Daarenboven dient aangestipt te worden dat u sinds het telefoontje van I. (...) geen enkele informatie meer heeft over K. (...), over I. (...) noch over de andere kerkleden. Zo kon u geenszins vertellen of K. (...) informatie over de huiskerk en haar leden vrijgaf aan de Iraanse autoriteiten (CGVS p.10,15-16). U wist ook niet of K. (...) nog vast zat noch of er ook andere leden van uw kerk gearresteerd werden. U heeft ook niet eens pogingen ondernomen om zulke informatie, zij het direct of indirect te weten te komen (CGVS p.15-16). Uw verklaring hiervoor dat u uw broer niet in gevaar wou brengen overtuigt niet. Gelet op het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax,...), had u immers de mogelijkheid om andere vrienden die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek om de stand van zaken voor u na te gaan. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.

Het feit dat u documenten (foto's, een attest en een brochure van de kerk in Aarlen) heeft neergelegd wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u geenszins deed. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk (overtuigd) christen te zijn, zich bij terugkeer naar Iran als christen te zullen gedragen en/of er als dusdanig te zullen worden gepercipieerd. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom. Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van januari 2019; en dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die nog niet eerder werden besproken wijzigen voorgaande conclusie niet. Uw identiteit, nationaliteit worden immers niet betwijfeld.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker geeft een uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en stelt, verwijzend naar rechtsleer en rechtspraak, op algemene wijze: "In de mate waarin er zich contradicties en omissies in

het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten."

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn beweegredenen om zich tot het christendom te bekeren. In dit kader voert hij aan:

"Verwerende partij focust zich louter op de vragen waarop verzoekende partij niet onmiddellijk kon antwoorden. Verzoekende partij heeft zich bekeerd tot het christendom, maar zij leert er nog elke dag over. Het feit dat zij thans een christen is betekent niet dat zij de hele bijbel uit haar hoofd moet kennen. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoekende partij nooit een speciale opleiding van de bijbel kreeg. Zij las en leerde over het christendom op zichzelf. At het verhaal van Johannes betreft, is er duidelijk een verkeerde vertaling geweest van de vraag. De vertaler vroeg haar naar "John". Hij is de schrijver van een van de vier boeken uit het nieuwe testament en was een dokter.

Wanneer het gehoor van verzoekende partij erop wordt nagelezen, blijkt al snel dat zij weldegelijk voldoende kennis heeft over het christendom:

(...)

Ook haar innerlijke strijd en uiteindelijke beslissing om zich te bekeren, heeft verzoekende partij erg duidelijk uiteengezet:

(...)

Ook haar vrees heeft verzoekende partij duidelijk gemaakt:

(...)".

Verder gaat verzoeker in op het aan hem verweten gebrek aan kennis inzake I. Daarbij doet hij gelden:

"Verwerende partij beseft duidelijk niet hoe gevaarlijk het is om zich in Iran te bekeren. Verzoekende partij heeft niet veel informatie over I. (...); omdat iedereen voor zijn eigen veiligheid zo weinig mogelijk persoonlijke informatie doorgaf. In geval dat zij dan werden opgepakt konden zij elkaar niet verklikken."

Eveneens doet verzoeker gelden:

"Verzoekende partij heeft geen pogingen meer ondernomen om informatie te bekomen, omdat dit daar en haar familieleden in gevaar zou brengen. Bovendien bevond zij zich in België, in een veilig land, waardoor zij het nut ervan niet inzag om nog onrust te veroorzaken."

Verzoeker vestigt voorts de nadruk op de door hem neergelegde documenten. In dit kader geeft hij aan:

"Verzoekende partij heeft zich bekeerd en is gedoopt, heeft tal van documenten neergelegd. Zij heeft een openbaar facebookprofiel waarop haar bekering duidelijk wordt bevestigd en door iedereen kan worden gezien.

Ongeacht of verzoekende partij gelooft dat verzoekende partij zich uit een diepe overtuiging en wel uit opportunistische heeft bekeerd tot het Christendom (quod certe non), dan nog kan niet voorbij gegaan worden aan het feit dat verzoekende partij zich bekeerd heeft, dat zij naar de kerk gaat, dat zij gedoopt werd,...

Al deze elementen maken het voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar Iran zonder gevaar voor haar leven.

Op afvalligheid staat nog steeds de doodstraf in Iran:

(...)

Ook in de stad waar verzoekende partij woonde, werden onlangs bekeerde christenen opgepakt en veroordeeld tot de doodstraf:

(...)

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij op een veilige manier zou kunnen terug keren naar Iran."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt vastgesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom en daardoor problemen zou riskeren en een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht gesteld:

“U verklaart dat u de echte God leerde kennen in het Christendom en dat u de rust via het Christendom leerde kennen (CGVS p. 14). Het Christendom is rust en liefde. U slaagt er echter niet in de onrust in uw leven voor uw bekering te concretiseren. Integendeel, u vervalt in algemeenheden als ‘ik groeide op in een islamitisch land en familie, die god die ik daar leerde kennen is de god van oorlog, moord en ruzie. Dat er in de islam geen geluk of vrede is, wijt u aan het feit dat de islam verschillende dingen oplegt of juist verbiedt. De enige rituelen die u terug vindt in de islam zijn: uzelf pijn doen met een mes of u zelf slaan voor de profeet. In 30 jaar tijd zou u niets moois gezien hebben in de islam (CGVS p. 14-15). Dit is weinig ernstig. Er kan niet aangenomen worden dat u, die als moslim opgroeide, leefde onder de moslims en wiens ouders, vrienden en kennissen moslims zijn, de islam enkel met geweld en onrust associeert. Gevraagd waarom u zich terug tot een godsdienst wende terwijl u geen voldoening vond in de islam omwille van de Godfiguur aldaar verviel u opnieuw in algemeenheden als ‘Christendom wordt niet alleen als godsdienst gezien maar ook als manier van goed leven, ik heb God hier gekend, de rust die ik in mij had leerde ik via het christendom kennen, ik gaf het Christendom gewoon een kans’ (CGVS p. 14-15). Enige diepgang in de reden waarom u zich, in een islamitisch land waar een bekering tot het Christendom niet getolereerd wordt, bekeerde werd in uw verklaringen niet teruggevonden.”

Verzoeker voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich er immers toe te verwijzen naar en te citeren uit een aantal van zijn eerder in het kader van het voorgaande afgelegde verklaringen. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij in deze vaststellingen en is van oordeel dat uit verzoekers verklaringen bij het CGVS duidelijk blijkt dat hij, wanneer hij werd ondervraagd over zijn persoonlijke motivatie om zich te bekeren, niet verder kwam dan het afleggen van een aantal vage, stereotiepe en oppervlakkige verklaringen. Aldus gaf verzoeker bij het CGVS niet de minste blijk van een persoonlijke, oprechte en diepgewortelde overtuiging of introspectie die zou hebben geleid tot zijn bekering.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat verzoeker tijdens zijn gehoor een apert gebrek aan kennis tentoonspreidde omtrent de christelijke geloofsleer. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Dat er aan uw bekering geen geloof kan worden gehecht blijkt voorts uit uw zeer ontoereikende kennis over de christelijke geloofspraktijk. Niettegenstaande u beweerde in Iran gedurende een zeven a achttal maanden wekelijks naar de kerk te zijn geweest en u in België gedurende zes a zeven maanden wekelijks naar de kerk ging en u, nadat u veranderde van opvangcentrum nog tweewekelijks naar de kerk ging en u tevens gedoopt bent is uw kennis omtrent uw religie waartoe u beweert bekeerd te zijn ondermaats. Zo kan u niet bepalen wanneer Pasen (ongeveer) valt, nochtans één van de allerbelangrijkste feestdagen op de christelijke kalender (CGVS p.13). Uw verweer dat u niet weet wanneer Pasen wordt gevierd omdat u door de corona-maatregelen niet in de kerk aanwezig kon zijn, brengt uiteraard geen zoden aan de dijk (CGVS p.13). Er mag van u als nieuwgeboren christen toch verwacht worden dat u weet wanneer men de Verrijzenis van Jezus Christus viert. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat u zich volgens uw verklaringen zou hebben bekeerd op 19/01/1397 (Iraanse kalender; zijnde 8 april 2018 in de Gregoriaanse kalender) (CGVS p.13). Zoals uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd blijkt, viel 8 april 2018 precies een week nadat Pasen werd gevierd. In die zin mag men toch ook verwachten dat u Pasen kan oriënteren op de kalender gezien uw persoonlijke band met deze feestdag. Wanneer Hemelvaartsdag valt is u eveneens onbekend. U maakt tot twee keer toe een foute inschatting. Wanneer u gevraagd wordt naar welk stuk van de Bijbel u het meest aanspreekt en waarom, spreekt u over een stuk waarin staat hoe men anderen moet helpen en dat je linkerhand niet moet weten dat je rechterhand armen helpt (CGVS p.21). Maar in welk deel van de Bijbel u dat heeft gelezen of wat u dan precies zo mooi vindt aan dit stuk kan u niet vertellen (CGVS p.21). Uw stelling dat u van alles geniet als u leest kan niets bijbrengen (CGVS p.21). Gevraagd naar de parabels van de verloren zoon, de dwaze rijke, of de twee schuldenaars (CGVS p.21-22). Op de vraag of Jezus Christus ooit in Egypte was diende u het antwoord schuldig te blijven. Of Jezus en Herodes elkaar ooit fysiek hebben ontmoet, is u eveneens onbekend (CGVS p.21-22). Meer nog, u verklaarde dat Herodes Jezus wou gaan aanbidden (terwijl Herodes Jezus wou doden). Ondanks dat u verklaart de Openbaring te hebben gelezen kan u toch geen enkele droom navertellen (CGVS p.23). Hetzelfde dient gezegd van uw verklaringen over de brieven aan de Corinthiërs (CGVS p.22). U heeft erover gelezen zo zegt u, maar u kan er vreemd genoeg niets over vertellen (CGVS p.22). Dit is des te eigenaardiger daar u zelf nog maar recent, namelijk op 20 juni 2020, op uw facebookpagina net een stuk uit de Corinthiërs heeft gepost (zie administratief dossier). Verder bent u opnieuw tweemaal incorrect als u beweert dat de apostel Johannes voordien arts was van beroep en dat hij de broer was van Andreas (CGVS p.22-23) (Johannes was een visser en de broer van Jacobus). Dit is te meer bevreemdend aangezien u eerder verklaarde tot de dag voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS net het boek van Jakob te hebben gelezen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat er inzake de apostel Johannes een duidelijk verkeerde vertaling van de vraag zou zijn geschied en dat er eenvoudigweg naar “John” zou zijn gevraagd, kan in het geheel niet worden gevolgd. Verzoeker liet immers na om inzake het voorgaande ook maar enige opmerking te formuleren wanneer hij zijn opmerkingen inzake de notities van het persoonlijk onderhoud overmaakte aan het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de voormelde passage in de notities van het persoonlijk onderhoud. Hoe dan ook mist verzoekers uitleg blijkens een lezing van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kennelijk feitelijke grondslag en kan deze in het geheel niet worden gevolgd. Aan verzoeker werd initieel immers gevraagd wat het laatste boek van het Nieuwe Testament was, waarop hij antwoordde: “Johannes”. Later tijdens het persoonlijk onderhoud werd er aan verzoeker in duidelijke bewoordingen gevraagd: “Eén van de apostelen heet Johannes, hoe heet zijn broer?”, waarop verzoeker het antwoord schuldig diende te blijven. Wanneer aan verzoeker de volgende vraag werd gesteld: “Wat deed Johannes van beroep voordat hij apostel werd”, gaf verzoeker aan: “Hij was arts”. Erop gewezen dat de ondervrager dacht dat deze visser was, stelde verzoeker: “Ik denk dat u over een andere spreekt”. Vervolgens werd nogmaals verduidelijkt door de ondervrager: “Ik spreek over de apostel Johannes”, waarna verzoeker aangaf dat diens broer Andreas heette (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.21-22). Voor het overige vergenoegt verzoeker zich ertoe de voormelde, aperte lacunes en hiaten in zijn verklaringen ten onrechte te minimaliseren en te vergoelijken. Gelet op verzoekers eigen, voormelde verklaringen, mochten van hem weldegelijk (veel) meer gedegen verklaringen worden verwacht omtrent Pasen, Hemelvaart, het stuk van de bijbel dat hem het meest zou hebben aangesproken, de voormelde parabels, de vraag of Jezus ooit in Egypte was, de band tussen Jezus en Herodus, de openbaring, de brieven aan de Corinthiërs en de apostel Johannes. Dat hij hierover dermate gebrekkige verklaringen aflegde, laat, te meer nu hij ook niet bleek te weten welk boek het laatste boek van het Oude Testament is (administratief dossier,

notities van het persoonlijk onderhoud, p.21), niet toe nog enig geloof te hechten aan (de oprechtheid van) zijn beweerde bekering tot het christendom.

De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dienaangaande, wordt nog verder ondermijnd doordat verzoeker ook gebrekkige verklaringen aflegde en onwetend bleek omtrent de persoon die hem zou hebben overtuigd om zich te bekeren tot het christendom en omtrent de overige leden van de huiskerk die hij zou hebben bezocht. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Niet alleen uw kennis over de christelijke geloofspraktijk is ontoereikend. Ook uw kennis over I. (...), de belangrijkste persoon uit uw bekeringsverhaal, namelijk de persoon die u overtuigd heeft u te bekeren tot het christendom is ontoereikend. Niettegenstaande u reeds 5-6 jaar bevriend was met I. (...) is het erg merkwaardig dat u tot op het moment dat I. (...) u zonder aanwijsbare reden een boek geïnspireerd op het christendom gaf, niet wist dat hij reeds bekeerd was tot het christendom. Voorts kon u niet aangeven sinds wanneer I. (...) bekeerd is, zelfs niet bij benadering (CGVS p.10). U zou het hem zelfs nooit gevraagd hebben. Aangezien I. (...) u in kennis zou hebben gebracht met het christendom zou enige interesse in zijn bekering en hoe hij daarmee omging, op zijn plaats zijn. Verder kon u ook niet vertellen hoe I. (...) de verantwoordelijke van de huiskerk, K. (...), kende of hoe lang ze elkaar al kenden (CGVS p.11-12). Niet alleen over I. (...) zijn bekeringstraject kon u weinig vertellen. Ook op de vraag wanneer K. (...) en de andere kerkgangers bekeerd waren en/of zij geboren christenen waren diende u het antwoord schuldig te blijven (CGVS p. 18-19)”.

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. In tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen in het verzoekschrift, betreft dit geenszins persoonlijke informatie die het risico voor de betreffende personen bij een betrapting of arrestatie van één van hen zou vergroten. Dat verzoeker het met de persoon die hem zou hebben overtuigd zich te bekeren tot het christendom en met de overige leden van de huiskerk die hij frequenteerde, die zich in een vergelijkbare positie bevonden en die zijn lotgenoten waren en samen met hem het geloof beleden in een maatschappij die afkerig is tegen bekeerde christenen, niet zou hebben gehad over hun respectieve bekeringen en geloof, is in het geheel niet geloofwaardig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan (de ernst en de oprechtheid van) verzoekers bekering. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij ingevolge hiervan beweert te hebben gekend in Iran.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt nog verder ondermijnd doordat verzoeker hieromtrent onaannemelijk verklaringen aflegde.

Zo is het niet geloofwaardig dat verzoeker, zo hij werkelijk werd gezocht door de Iraanse autoriteiten, ervoor zou hebben gekozen om maandenlang onder te duiken in de hut en boomgaard die dienden als tweede verblijf van zijn ouders. Redelijkerwijze viel immers te verwachten dat dit één van de eerste plaatsen zou zijn waar de autoriteiten hem zouden komen zoeken. Evenmin is het, gelet op het risico dat hij de autoriteiten naar verzoeker zou leiden, aannemelijk dat verzoekers broer verzoeker aldaar meermaals kwam bezoeken. Verder is het niet geloofwaardig dat verzoeker ondanks dat de autoriteiten hem zouden hebben gezocht maandenlang ongestoord kon verblijven in het tweede verblijf van zijn ouders.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen met en vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten op manifeste wijze ondermijnd door de wijze waarop hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Verzoeker verliet Iran immers op legale wijze, onder zijn eigen naam en met gebruik van zijn eigen paspoort. Bovendien begaf hij zich daartoe enkele dagen voor zijn vertrek in persoon en met zijn eigen paspoort naar de Italiaanse ambassade in Teheran (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.22, 28, 37). Indien hij werkelijk reeds een aantal maanden in de negatieve aandacht stond van en werd gezocht door de Iraanse autoriteiten, is het geheel ongeloofwaardig dat verzoeker ervoor zou hebben gekozen zijn land van herkomst op legale wijze en met gebruik van zijn eigen paspoort te verlaten. Eveneens is het kennelijk ongeloofwaardig dat hij daarbij geen problemen zou hebben gekend en zijn land van herkomst ongestoord kon verlaten.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas blijkt uit de vaststelling dat u bijzonder slecht geïnformeerd bent omtrent enkele aspecten die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas. Zo is het erg opmerkelijk dat u niet kan bepalen wanneer de Ettelaat voor een tweede keer bij uw ouders langskwam (CGVS p.16-17). Nochtans kwam uw broer, net zoals de eerste keer, u dit nieuws in

eigen persoon brengen (CGVS p.17). Dat u toen zoveel stress had dat u het niet meer weet is geen verklaring voor uw onwetendheid (CGVS p.17). U had inmiddels deze informatie makkelijk kunnen verkrijgen via uw familie met wie u nog in contact staat (CGVS p.4).

Daarenboven dient aangestipt te worden dat u sinds het telefoontje van I. (...) geen enkele informatie meer heeft over K. (...), over I. (...) noch over de andere kerkleden. Zo kon u geenszins vertellen of K. (...) informatie over de huiskerk en haar leden vrijgaf aan de Iraanse autoriteiten (CGVS p.10,15-16). U wist ook niet of K. (...) nog vast zat noch of er ook andere leden van uw kerk gearresteerd werden. U heeft ook niet eens pogingen ondernomen om zulke informatie, zij het direct of indirect te weten te komen (CGVS p.15-16). Uw verklaring hiervoor dat u uw broer niet in gevaar wou brengen overtuigt niet. Gelet op het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax,...), had u immers de mogelijkheid om andere vrienden die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek om de stand van zaken voor u na te gaan. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.”

Verzoeker voer ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Waar hij herhaalt dat hij zijn familie niet in gevaar wilde brengen, dient te worden opgemerkt dat hij met de loutere herhaling van deze verklaring geenszins afbreuk doet aan de voormelde, inzake deze verklaring gedane vaststellingen. Waar hij daarnaast aangeeft dat hij, gezien hij zich in België bevindt “het nut ervan niet inzag” om zich nader te informeren, dient te worden vastgesteld dat hij met deze verklaring het klaarblijkelijke en verregaande gebrek aan interesse in zijner hoofde voor zijn aangevoerde problemen, situatie en vrees enkel verder belicht. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen en heden aangeeft dat hij zulks zelfs niet nuttig achtte getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“Het feit dat u documenten (foto's, een attest en een brochure van de kerk in Aarlen) heeft neergelegd wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u geenszins deed. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk (overtuigd) christen te zijn, zich bij terugkeer naar Iran als christen te zullen gedragen en/of er als dusdanig te zullen worden gepercipieerd. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom. Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van januari 2019; en dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, verzoekers religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van

internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Uit de voormelde landeninformatie blijkt voorts genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonbaar of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op Facebook en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Verder weerlegt hij de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België en op Facebook, redelijkerwijze van hem mag worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op Facebook verwijdt.

Waar verzoeker bij aanvullende nota van 24 februari 2021 een brief van de priester van de protestantse kerk van Arlon van 18 februari 2021 bijbrengt waarin wordt geattesteerd dat hij gedoopt is en een trouwe bezoeker is van de kerk oordeelt de Raad dat deze gegevens op zich geen afbreuk doen aan de bevinding dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Met betrekking tot het bij voormelde nota gevoegde bericht van zijn Facebookprofiel waarvan verzoeker beweert dat hieruit blijkt dat hij openlijk uitkomt voor zijn geloofsovertuiging merkt de Raad op dat dit bericht enkel een getekende silhouet bevat van een Christusfiguur met een bijgaand schrijven dat gesteld is in een voor de Raad niet begrijpbare taal en niet voorzien is van een vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging. Daarenboven dient te worden herhaald dat redelijkerwijze van verzoeker mag worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op Facebook verwijdt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere motieven dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer

naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT